

Viață de student...

Corina Sitariu

Cea mai importantă zi din viața mea! Sunt student în anul I la Facultatea de Științe politice, Filosofie și Științe ale Comunicării. Pot spune că, în sfârșit, am intrat și eu în rândul oamenilor maturi. De azi înainte, nu voi mai fi privit ca un adolescent timid, nu mă va mai scoate nimeni la tabla strigându-mi numele de familie, ci mi se vor adresa cu apelativul „domnule student”. Dar cel mai important este faptul că voi fi liber, voi scăpa de sub tutela părinților, de sub stricta lor observație. Pentru că am uitat să precizez: sunt dintr-un orășel micuț din preajma Timișoarei și am venit să studiez la Universitatea din Timișoara. Asta da viață! Să nu te întrebe nimeni unde te duci, unde ai fost, ce faci, să fii propriul tău stăpân... Îmi doresc asta încă din primul an de liceu sau poate chiar mai devreme.

Bineînțeles că voi locui în Complex. În ce alt loc poți trăi și simți mai bine bucuriile studenției? Cum părinții mei sunt oamenii destul de modești, adică simpli funcționari, nu patroni sau politicieni, am reușit cu greu să obțin un loc în cămin, într-o cameră cu alți patru băieți.

Și iată-mă ajuns în Complex, încărcat cu trei geți și un rucsac în spate. Bunicii mei au o gospodărie îmbelșugată la țară, deci, vă dați seama ce conțineau gețile mele. Mama nu dorea să-i lipsească nimic „puiului”; în două geți știam că am haine, alimente și diverse alte lucruri pentru igienă. Însa într-una dintre ele doar mama știa ce înghesuise. Tot ce pot să spun e că doar cățelul meu mai lipsea, în rest aveam tot ce ți-ai fi putut dori, inclusiv trusa de prim-ajutor, în caz de... Cățelul lipsea pentru că fugise și nu reușise mama să-l pună în bagaj, ca să-l iau cu mine, să mă „ocrotească”.

Am rătăcit vreo două ore prin Complex ca să găsesc căminul 4. În căutările mele, trecând pe sub geamurile unui alt cămin, m-am trezit și cu o pungă cu apa în cap, aruncată de la ultimul etaj și însoțită de cuvintele „Botezul, bobocule!”. Așa că eram ud când, în sfârșit, am ajuns în fața camerei mele.

Am intrat. Colegii mei de cameră sosiseră înaintea mea și fiecare își ocupase locul, dacă pot spune așa. Trei paturi erau pe o latură a camerei, toate ocupate, iar pe cea de-a doua latură, celelalte două. Pe unul dintre ele sărea, pentru a încerca duritatea saltelei, un tip îmbrăcat în haine de piele, cu părul lung și cu cercei în diferite părți ale corpului. Rocker, presupun. După câteva minute de sărituri, s-a decis pentru patul de la geam și și-a aruncat rucsacul pe el. Nu părea să mă bage în seamă nimeni, astfel încât după ce am aruncat o scurtă privire asupra camerei, am început să-mi observ colegii.

Pe rocker l-am „zugrăvit” deja, astfel încât mai rămân încă trei. Mi-a atras atenția un tip slăbuț, cu ochelari, cu o freză cu țepi. De fiecare dată când dădea din greșea peste cineva, se scuza. Cred că l-am auzit

cerându-și scuze de vreo zece ori în câteva minute. Era din Constanța, aveam să aflu mai târziu, la Facultatea de Informatică, și părea genul de om care își cere scuze și pentru faptul că respiră. Altul, un tip plinut, chel, cu un lanț de aur la gât, gros cât degetul meu mare, și o brățară la fel pe mâna stângă, vorbea într-una la telefon folosind cuvinte de genul „mișto”, „nasol”, „baștan” etc. rostite cu un puternic accent moldovenesc. Ultimul dintre cei patru colegi de cameră era poate cel mai interesant. Stătea întins pe pat și citea Nietzsche. Nu l-am auzit să rostească nici un cuvânt de când am intrat în cameră.

În sfârșit, am fost observat de tipul micuț cu ochelari, care s-a apropiat de mine, s-a scuzat că nu m-a văzut, a spus că se numește Ionuț Lupescu și este din Constanța. Cuvintele lui au atras atenția celorlalți, tipul cu lanț recomandându-se ca fiind Paolo din Botoșani, fan Nicolae Guță. De parcă nici nu aș fi observat... Tipul de pe pat m-a măsurat de jos în sus, a zâmbit ironic și a spus că mai avem un „băiat al mamei” printre noi. Oare mă trădaseră hainele cumva? Și dacă mie îmi place să îmi cumpăr haine însoțit de mama, e vreo problemă? Oricum, a zis că se numește Marius și să nu-l deranjăm. Bănuiesc că este ardelean după accent și calmul tipic acestora. Rockerul nu s-a prezentat, stătea pe pat și asculta muzică la MP3. Eu, fiind bănațean get-beget, mă gândeam că o să mă înțeleg de minune cu oamenii aceștia ciudați...

Mi-am pus rucsacul pe singurul pat liber, cel de lângă al rockerului, și am început să despachetez lucrurile, mulțumindu-le colegilor mei că îmi lăsaseră loc în dulap cât să îmi pun ciorapii. Obosit din cauza drumului și a doua zi fiind prima zi de școală, m-am hotărât să fac un duș și să mă culc. Dar... surpriză! Apa nu curgea, se spărsese o conductă și totul se va rezolva mâine. Când m-am întors în cameră tipul de la Constanța și manelistul lipseau. Am adormit cu chiu cu vai, pentru că rockerul asculta muzică la maximum chiar lângă mine, iar Marius citea în continuare, astfel că becul a rămas aprins.

Dimineața, când m-am trezit, colegii mei plecaseră fiecare cu treaba lor. Eu nu am auzit telefonul sunând și m-am trezit la 8:30. M-am îmbrăcat în grabă și am plecat și eu. Nu am apucat nici să mămânc, nici să mă spăl pe dinți... Aveam curs de la ora 8, vă dați seama ce impresie făceam dacă întârziam în prima zi? Pe atunci încă nu știam cum stau lucrurile la facultate...

Când m-am întors în cameră, pe la ora patru după-masa, obosit și flămând, l-am găsit pe Paolo tolănit pe pat, ascultând manele, îmbrăcat în tricoul meu preferat, marca Nike. Toate hainele îmi erau aruncate pe jos, într-o dezordine de nedescris, iar pachetul cu mâncare dispăruse, cu tot cu geanta în care era. Rockerul mânca cozonacul de la bunica și în plus mai și stătea pe patul meu. Marius citea același Nietzsche, iar Ionuț probabil nu se întorsese de la școală. Oricum, nu mă prea puteam baza pe ajutorul lui. Am numărat în gând până la zece și l-am întrebat pe Paolo dacă poartă tricoul meu. Nu m-a auzit. Am dat muzica la casetofon mai încet și l-am întrebat din nou. A spus că l-a găsit în geanta „aia neagră”. Geanta „aia

neagră” era a mea și, dacă dorea ceva, trebuia să-mi ceară. Mi-a răspuns „Vere, eu dacă vreau ceva nu cer, eu ieu direct, mă-nțelegi?” L-am rugat să nu se mai întâmple, sunt lucrurile mele și țin la ele. „Nu-ți garantez”, mi-a răspuns.

Deja enervat, l-am întrebat pe rocker unde e restul mâncării mele, pentru că din moment ce se servise din cozonac, presupuneam că știa și unde este geanta. Mi-a arătat geamul râzând demonic. M-am apropiat de geam, m-am uitat în jos și am văzut geanta mea nou-nouță, plină cu de-ale gurii zăcând la tomberon. L-am întrebat de ce a făcut asta și mi-a zis că oricum se strica mâncarea și nu puteam să o țin mult timp. Bine, dar de ce a aruncat și geanta? Pentru că pot să-mi cumpăr alta... Logic, nu-i așa? L-am întrebat pe Marius filozoful cum a putut permite așa ceva și mi-a replicat că nu este de competența lui... Ca să vezi filosofie... Cum rockerul stătea pe patul meu l-am rugat să se mute la locul lui. Mi-a spus că îi place mai mult al meu. L-am amintit că ieri el și l-a ales pe acela, nu-și mai amintește, suferă de amnezie? A scos un cutit de sub pernă, a sărit brusc de pe pat, mi l-a pus la gât și m-a amenințat că mă ucide dacă îl mai fac nebun. Totul sub privirea impasibilă a celui de-al treilea coleg de cameră, foarte preocupat cu cititul. Fiind de felul meu un om destul de calm, care știe când să cedeze și adept al non-violenței, m-am scuzat dacă am spus ceva care l-a deranjat, am ieșit din camera și m-am dus să mănânc la un fast-food. Am stat acolo până la ora opt seara, nedorindu-mi o nouă doză de nebunie din camera cu numărul 10.

La ora opt, când m-am întors, m-am dus să fac duș. Apa curgea, dar fiind foarte mare aglomerație, cei mari aveau întâietate. Am făcut duș la ora două noaptea. În apă până la glezne, pentru că nu funcționa scurgerea. Și fiind vineri seara, probabil că nu va funcționa tot weekend-ul. M-am întins pe pat în zgomotul petrecerii nebune de la etajul de deasupra, la care probabil participau și rockerul și Paolo, pentru că în cameră nu erau. Cu lumina colegului meu Marius, care acum începuse opera lui Kant, am încercat să adorm. Asta a fost doar prima mea zi ca student. Vor urma mult mai multe. Privind optimist în perspectivă, ce putea să se întâmple mai rău de atât? Mi se purtasera hainele, mi-au mâncat mâncarea, am fost amenințat cu moartea... Se putea mai rău? Da, pentru că patul meu, în care mă mutasem obligat de colegul meu cel violent, tocmai a cedat și m-am trezit pe jos, în râsetele colegilor mei de cameră. Și mâine e o zi...